

Nhưng kỳ lạ thay, nàng chẳng hề có phản ứng phiến loạn. Nàng ngoan ngoãn cho chàng hôn. Nàng chỉ khác nhiều phụ nữ chàng ôm hôn trong cuộc đời sống bĩ ở chỗ nàng không đáp ứng một cách cực kỳ cuồng nhiệt. Sự ngoan ngoãn của nàng chỉ là sự ngoan ngoãn vô tri giác của con búp-lê. Bàn tay Emma đang nóng bỗng lạnh tanh, và hàn khí kỳ quái này lan rộng đến khắp da thịt nàng, khiến Văn Bình cảm thấy gáy gáy.

Nàng hỏi, giọng châm chọc :

— Anh chán hôn đàn bà rồi ư ?

Văn Bình thở dài, lần này là tiếng thở dài thật sự phát xuất từ đáy lòng chàng điệp viên bách chiến bách thắng vừa ném mùi thơm bại trên tình trường :

— Tôi đầu hàng cô. Cô đúng là bà phù thủy Konkomba cao tay ấ.

Emma lại cười, cái cười chân thật dướm về môi mọc như hồi nãy :

— Anh lầm nữa rồi. Tôi hy vọng anh chỉ giả vờ lầm. Chứ nếu là lầm thật sự thì điệp viên Z. 28 lừng lẫy trên khắp thế giới đã trở thành kẻ thân bại danh liệt tầm thường. Tôi không phải là bà phù thủy cao tay ấ. Mà chỉ là một võ sĩ đã học lỏm được một trong nhiều phương pháp vận kinh

Xin lỗi anh nhé, tôi vừa làm một việc mưa riu qua mắt thợ, anh quá thương tôi nên không áp dụng phép đồng-kinh...

Văn Bình có cảm giác cưỡng phôi bị chặn nghẹt như người mắc bệnh xuyên, song trong gia đình chàng bệnh xuyên dường như thành của truyền con nối nên chàng không lạ gì cái cảnh đang đêm vụt thức, miệng kêu ra tiếng, cặp mắt trợn trừng cổ họng bị bóp nghẹn, tưởng chừng sắp tắt thở mà chết. Theo một trớ trêu định mạng, chỉ có con gái bị xuyên, còn con trai thì không. Chàng có một bà cô thân thể cường tráng, từ khi lọt lòng đến tuổi trung niên không hề đau ốm, thậm chí cũng không hề rêm mình sốt mảy nữa, hai lá phổi cũng tốt trên mức trung bình, ấy thế mà bà mắc bệnh ho hen kinh niên. Con xuyên chỉ hành hạ bà khi bà bị kinh ngược tột độ. Giây phút này, bà ngồi im như cây gỗ, mặt đỏ gay, dằm kéo lên khó khè. Lát sau, chích thuốc xong bà mới tỉnh.

Lời nói của Emma đã làm Văn Bình nổi cơn xuyên tưởng tượng đầu tiên trong đời. Tay chân chàng đột nhiên cứng đơ, chàng muốn cử động mà gân cốt chàng không tuân lệnh do bộ óc ban truyền nữa.

Emma nói đúng. Chàng quá thương nàng —

thật ra chàng quá khinh thị, không coi nàng có ki lô náo cả — nên không áp dụng phép đồng-kinh. Đồng-kinh là một phép lạ của Thái Cực quyền. Võ sĩ đạt tới trình độ cao siêu của Thái Cực quyền có thể ước lượng được kinh lực vô hình của đối phương để tùy nghi dùng ít hay dùng nhiều đối phó. Trong làng điệp báo quốc tế, có khá nhiều võ sĩ am tường phép đồng-kinh, nhưng ít có khả năng độc đáo như chàng, khả năng của máy radar, khả năng của máy dò mìn điện tử, khả năng của đồng hồ Geiger đo mức phóng xạ..

Khả năng về đồng-kinh của chàng, chàng không võ ngực khoe khoang. Ngoại trừ ông Hoàng về các bạn thân trong Sở, không ai biết. Thế mà Emma đã biết. Nàng đã biết nên thủ đoạn ôm hôn để diêm huyết của chàng bị thất bại ê chề.

Thừa dịp kéo nàng lại sát người, Văn Bình đã chấm đầu ngón tay vào khoái-huyết dọc triền xương sống. Bị chạm khoái-huyết, phụ nữ mắc bệnh lãnh cảm nặng nhất thế giới cũng trở nên nóng bỏng nhất. Nhưng da thịt Emma lại lạnh như tảng băng. Văn Bình vội dùng ngón trỏ tay trái để bấm mé huyệt sau cổ, nhưng kết quả là người đẹp vẫn trơ trơ. Thì ra nàng không phải là địch thủ hạng bét. Nàng đã thông quán phép tỏa-kinh. Phép dùng kinh lực

MÂY MƯA THỤY SĨ

trong cơ thể để che đậy các yếu huyết.

Nghĩa là Emma khá giỏi về Thái Cực quyền. Nàng còn khá giỏi về tâm lý đàn ông. Nàng để cho chàng hôn với một thâm ý rõ rệt : dạy chàng một bài học toát bỏ hôi hột.

Emma đeo cái xác da vào vai, đoạn nói :

— Kinh lực của em còn kém lắm. Vì thú thật với anh, nếu không kém lắm, em đã không nhờ vả đến anh, và mất bao tâm cơ sắp xếp.

Nàng vỗ tay. Hai cô gái khóa thân đầu giắt lông thú sặc sỡ chạy vào. Emma bước ra ngoài. Văn Bình toan đi theo nhưng hai cô gái chặn chàng lại. Chàng đành tuân lệnh vì họ đều cầm súng.

Một ả cất tiếng :

— Mời ông lên lầu. Chừng nào chị Emma gọi điện thoại về, chúng tôi sẽ cho phép ông rời khỏi căn nhà này.

Thấy chàng trờ trờ, cô ả thứ hai nói tiếp :

— Khi ông đến đây, chúng tôi đón tiếp ông bằng nụ cười. Giờ đây, vẫn đón tiếp ông bằng nụ cười, chỉ khác là thêm khẩu súng. Hẳn ông đã biết bọn này là cộng sự viên của Phan Gián, bản ngon lắm. Ông cứng đầu thì miễn cưỡng bọn này phải lấy cớ xin ông thông cảm. Nào, mời ông lên lầu. Có lẽ ông khỏi đợi lâu. Chỉ độ một giờ đồng hồ

thời. Ông thức cả đêm, đề nghị ông ngủ một lát để lấy sức. Vì ông sẽ dùng đến nhiều sức.

Văn Bình nheo mắt quan sát thân thể nõn nà của hai cô gái. Cả hai đều ngon. Ngon như vậy thì chàng không thể «dùng đến nhiều sức». Chàng phải chộp mắt để phục hồi cường lực mới được. Chàng nhún vai, trèo cầu thang.

Trên lầu chỉ có hai phòng. Chàng được mời vào căn phòng nhìn ra vườn. Tiếng chìa khóa kêu lách cách khô khan. Chàng bị nhốt cứng trong phòng. Chàng nghe tiếng giầy. Một cô xuống dưới nhà. Cô thứ hai đứng gác trước cửa. Chàng cất tiếng :

— Này có ?

Không ai đáp. Chàng kêu lần nữa. Cũng không ai đáp. Chàng bèn lục tủ lấy rượu. Căn phòng được trang trí mát mẻ và duyên dáng. Chủ nhân của nó phải là đàn bà, và là đàn bà giàu có, tuổi từ 30 đến 35, căn cứ vào những ve nước hoa, ve thuốc tô móng tay, thổi son, bút chì lông mày, phấn sáp và... một số đồ lót không dộn cao su giả tạo. Emma đã nói dối. Nàng lừa chàng đây là nhà của cặp vợ chồng da mồi tóc bạc. Không khéo phòng này là phòng ngủ của Emma cũng nên.

Chàng đã tìm ngay được câu trả lời. Ngay trong cái tủ lớn đựng đủ thứ rượu đắt tiền, chàng thấy

một tờ giấy hồng năm chệnh ònh bên chai huyết-kỵ. Tờ giấy này là một bức thư đánh máy. Không đề tên người nhận. Cũng không có chữ ký. Song chàng đã biết đây là thư của Emma gửi cho chàng. Nội dung như sau :

«Anh là bậc thông minh quán thế nên em không dám nói dối. Nghề của chúng mình là nghề nói dối, nhưng đôi khi chúng mình phải nói thật hoàn toàn.

Em đã chuẩn bị vụ này từ lâu. Từ ngày Anton đặt chân xuống Âu Châu, em tiên liệu sẽ có những cuộc thanh toán đẫm máu giữa Quốc tế Tình báo Sở và các cơ quan điệp báo tây phương, đặc biệt là C.I.A. Anton là võ sư siêu đẳng, chắc chắn trong một thời gian ngắn hẳn sẽ làm thối hết đại diện C.I.A. để tha hồ làm mưa, làm gió. Trên thế giới, chỉ có một võ sư khả dĩ đương đầu với Anton. Người này là đại tá Z.28. Là anh. Nói tóm lại, từ nhiều tuần nay, em đã biết trước Z.28 và Anton sẽ đến Thụy Sĩ nếu...

Em đã tạo hoàn cảnh để cái «nếu» thành sự thật. Em dùng thủ đoạn lôi kéo Mai Lãng. Báu vật Tây Tạng bị mất trộm, anh phải đến điều tra. Đồng thời Anton cũng có mặt.

Kế hoạch của em gồm 3 điểm :

1— Lấy một số tiền để dài thọ sự tăng trưởng quá nhanh chóng của ngành Phân Giác Thụy Sĩ mà em được hân hạnh là một trong các nhân viên điều khiển.

Em sẽ lấy tiền của Tỉnh báo Sở để trao đổi bầu vật C.I.A. cũng khó thể hà tiện, vì nếu không em có cách làm Ni-cô-na điều đúng, và ông tổng giám đốc Sĩ-mít, mất ăn mất ngủ.

Riêng đối với anh cũng như đối với Sở Mật Vụ của ông Hoàng, vấn đề tiền bạc không được đặt ra. Không phải vì ông Hoàng nghèo. Nghèo với các ông nhà giàu C.I.A. chứ không thể nào nghèo với Phần Gián Thụy Sĩ. Sở dĩ em không đòi tiền là vì anh. Là vì anh xin anh hiểu cho.

2— Thụy Sĩ là nước nhỏ, quá nhỏ, nếu phó mặc cho điệp báo quốc tế nghênh ngang hoạt động thì sớm muộn sẽ rơi vào thế kẹt không sao gỡ thoát. Trước đây, Phần Gián nước em chưa hành động vì chưa có điều kiện, phần khác vì gián điệp GRU hoặc Smerch sẽ viết tương đối dễ chịu hơn. Sự hiện diện của gián điệp Tỉnh báo Sở Hoa lục buộc Phần Gián nước em phải có những biện pháp tích cực. Em được cấp trên ra lệnh loại trừ tất cả điệp viên tây phương và cộng sản hạng đàn anh ra khỏi Thụy Sĩ. Minh yếu xin loại trừ bằng sức mạnh không nôi, tất phải lập mưu, phải không anh ?

Bởi vậy, em phải lập mưu lôi Nicô-na và anh vào những vụ sát nhân (tưởng tượng), dùng chứng cứ được chụp hình và ghi âm để sang ta C.I.A. và Sở Mật vụ. Về điểm này, em đã xúc phạm đến anh. Em tin tưởng anh là người độ lượng và hào hoa đối với phái yếu, anh đã sẵn sàng tha thứ cho đứa em gái bé bỏng và hơi... lếu lếu của anh.

3— Anton là một đối thủ cực kỳ nguy hiểm. Hắn đã hạ thủ một lô giám đốc trú sứ C.I.A. và MI-5 ở Âu Châu. Trong tương lai, hắn sẽ giết thêm nữa. Hắn sẽ giết các đại diện điệp báo sẽ viết. Chẳng giấu gì anh, Thụy Sĩ theo đường lối trung lập, nhưng đó chỉ là ngoài mặt, trong lòng vẫn gắn bó với Tây phương tự do. Vì vậy, Anton càng giết được nhiều điệp viên sẽ viết, càng tốt, nhưng khôn nổi em không tin là trong tương lai Anton sẽ không giết điệp viên Thụy Sĩ.

Cho nên em phải bố trí giết Anton và thuộc viên của hắn. Giết Anton trước hết là bảo vệ được nền điệp báo gây ồm của Thụy Sĩ sau đến vấn đề tiền, KGB sẽ viết có thể trả 10 triệu mỹ-kim để mua mạng sống của Anton. Anh đọc rõ chưa ? 10 triệu đô-la Mỹ, không thiếu một xu. Thời kỳ kiểm ăn chặt vật này, 10 triệu đô-la đâu phải là ít, phải không anh ?

Em phải giết Anton là để trả thù riêng nữa. Em có một người bạn gái rất thân, còn thân hơn cả em ruột thịt, đã bị Anton thâm sát tại Ba Lê. Em nguyện trước quan tài bạn em nếu không giết được Anton thì em sẽ chết. Em đã nghĩ đủ cách song đều thất bại. Mê hồn hương không ăn thua gì với hắn. (anh đừng giận em nhé ! Em xông mê-hồn-hương là để thử tài anh đó. Nếu anh bị hôn mê, nghĩa là kinh lực của anh kém cỏi, em sẽ không dám vờ đến anh nữa. Vì anh không bao giờ được lên phòng này và đọc lá

thời này). Sắc đẹp cũng vậy thôi, vì hân là tượng đĩ, không hề biết rung động trước đàn bà. Hân không vợ, không con, không bạn gái, cũng không bạn trai nữa. Hân chỉ có một người bạn độc nhất : giết.

Giết hân khó lắm, anh ơi, em sống thời thơ ấu ở Phi Châu, am tường ma thuật Konkomba, rồi qua Trung Hoa học võ, thông thạo cả những môn kỳ bí như phép vận kinh của Thái Cực quyền em có thể giết người như con nít giết kiến, nhưng trước Antôn em đã biến thành con kiến.

Antôn không phải là người Trung Hoa thuần túy. Nơi chôn rau cắt rốn của hân là một làng du mục heo lánh ở trên đỉnh núi thuộc vùng giáp biên Tây Tạng và Sikkim. Cha hân là người Tây Tạng, mẹ hân người Sikkim. Sở dĩ hân có khuôn mặt trẻ măng mặc dầu tuổi quá ba mươi là do thừa hưởng huyết thống của mẹ. Mẹ hân xuất thân từ một bộ lạc kỳ lạ, gọi là bộ lạc Lép-sa. Bộ lạc này sinh sống ở vùng giáp biên Tây Tạng và Sikkim (1) nhưng không khi nào lộ mặt ra ngoài. Quanh năm ngày tháng, họ lẩn trốn trong rừng sâu, trên chót núi, hễ gặp người lạ là tìm cách bỏ trốn, mỗi khi đi chuyền từ nơi này qua nơi khác, họ đi lên dưới những lùm cây to hoặc bò xuyên bụi rậm. Có thể nói là bộ lạc Lép-sa có lối sống trốn tránh thường trực như tà nhân vượt ngục hoặc như con vật bị săn đuổi.

(1) Bộ lạc Lép-sa hiện còn sống ở Tsungtang trong vùng Gangtok.

MÂY MUA THỤY SĨ

Đặc điểm của họ là sống thọ. Người chết yêu nhất cũng phải 70, 80 tuổi. Nghe nói có nhiều người sống đến 140, 150 tuổi.

Em chỉ không hiểu tại sao hân ghét đàn bà. Vì con gái ở vùng Gang-tóc, gần nơi bộ lạc Lép-sa lập ấp, đã nổi tiếng đẹp. Đẹp về diện mạo đã đành, họ còn có thân hình dong dong cao, gọn gàng, mảnh mai, không người nào mập, họ lại khỏe mạnh, da dẻ hồng hào, và nở nang cân đối như thể được tập luyện thể dục thâm mỹ.

Có lẽ truyền thống trẻ trung và sự xa cách đàn bà là lý do giúp Antôn tạo được nội kinh khác hẳn mọi người. Em nghe nói hân thụ giáo Thái-Cực-quyền của một vị hòa thượng theo đạo Phật Lạt-ma tại Tây Tạng. Biết mình biết người nên em không dám so tài với hân. Tài nghệ của anh cũng vị tất khuất phục được hân, huống hồ phụ nữ đào tạo liễu yếu như em.

Không phải em coi thường anh, song em nghĩ rằng muốn thắng hân anh nên dùng mẹo. Thầy học của hân ban cho hân một cái bùa hết sức linh nghiệm, đeo vào người thì kinh lực được gia tăng và luôn luôn hùng mạnh. Bùa này được đựng trong chuỗi một con dao nhọn đeo sau áo. Con dao nhọn được gọi theo tiếng Tây Tạng là chí-y. Và cái bùa là kô. Anh phải làm cách nào đánh vỡ được chuỗi chí-y, tiện bằng sừng trâu cho cái kô thiêng liêng tuột xuống đất. Chỉ trong trường hợp này, kinh lực của Antôn mới bị